

ESCRUTAU

(2ª carta de l'CIVCSVA, Vaticà, 2014.09.08. João Braz card. D'Aviz Prefecte i José Rodríguez Carballo, OFM Arquebisbe Secretari)

Introducció

Anam a rellegir junts, sintèticament, els passos que ha donat la vida consagrada en els darrers cinquanta anys (des del Concili Vaticà II).

- reconèixer tant les llavors de vida que van donar fruit, com aquelles que no van donar fruit
- triar opcions que honorin el caràcter profètic de la nostra identitat

Escurtar els horitzons de la nostra vida i del nostre temps en atenta vigília. Escurtar de nit per reconèixer el foc que il·lumina i guia, escurtar el cel per reconèixer els signes que porten benediccions per a la nostra sequera. Vigilar atents i intercedir, fermes en la fe.

«En la nostra vida personal, en la vida privada -recorda el papa Francesc- l'Esperit ens empeny a prendre un camí més evangèlic. No oposeu resistència a l'Esperit Sant: aquesta és la gràcia que jo voldria que tots demanàssim al Senyor; la docilitat a l'Esperit Sant: aquest Esperit que ve a nosaltres i ens fa anar endavant per la via de la santedat. ¡Aquesta santedat tan bonica de l'Església! La gràcia de la docilitat a l'Esperit Sant ».

Invocació a la Mare De Déu abans de les reunions

Ave Maria, Dona de la nova Aliança, et deim benaventurada perquè has cregut (cf. Lc 1,45) i has sabut «reconèixer les petjades de l'Esperit de Déu en els grans esdeveniments i 'també en aquells que semblen imperceptibles!».

Aguanta el nostre desvetllament a la nit, fins a les llums de l'alba a l'espera del nou dia. Concedeix-nos la profecia que conta al món l'alegria de l'Evangeli, la benaurança d'aquells que escurten els horitzons de terres i cels nous (cf. Ap 21,1) i anticipen la seva presència a la ciutat dels homes.

Ajuda'ns a confessar la fecunditat de l'Esperit en el signe de lo que és essencial i del que és petit. Concedeix-nos realitzar l'acció valenta de l'humil en qui Déu es fixa (Sl 137,6) i a qui es revelen els secrets del Regne (cf. Mt 11,25-26), aquí i ara.

Amén.

TEMA I: EN ÈXODE OBEDIENT

(ICONA BÍBLIC per fer memòria viva i
agraïda del Kairos postconciliar)

A l'escolta de la Paraula (il·luminació bíblica) (n. 2).

"La gran epopeia de l'èxode del poble de l'esclavitud d'Egipte cap a la Terra promesa, esdevé la icona que recorda el nostre modern *stop and gou*, la pausa i la sortida, la paciència i la iniciativa. Les últimes dècades han estat un període d'alts i baixos, projeccions i desil·lusions, exploracions i introspeccions nostàlgiques.

La tradició interpretativa de la vida espiritual, estretament connectada de diverses formes amb la de la vida consagrada, sovint ha trobat símbols i metàfores suggerents en el paradigma de l'èxode del poble d'Israel d'Egipte: l'esbarzer ardent, el pas del mar, el camí en el desert, la teofania al Sinaí, la por a la soledat, el do de la llei i l'aliança, la columna de núvol i de foc, el manà, l'aigua de la roca, la murmuració i la nostàlgia ".

Reprenguem el símbol del núvol (Ex 40,36-38; Nm 9,15-23).

"En resum, la perspectiva dominant, ja en la simbologia típica de l'èxode, és el núvol com a signe del missatge diví, presència activa del Senyor Déu enmig del seu poble. Israel haurà d'estar sempre preparat per seguir en camí, per reconèixer la pròpia culpa i rebutjar-la quan es faci fosc el seu horitzó, per esperar quan les aturades s'allarguin i la meta sembli impossible d'assolir.

A la complexitat de les múltiples citacions bíbliques del núvol, s'afegeixen també valors com la inaccessibilitat de Déu, la seva sobirania que tot ho cuida des de dalt, la seva misericòrdia que esquinça els núvols i baixa per donar-nos vida i esperança. Amor i coneixement de Déu s'aprenen únicament en un camí de seguiment, en una disponibilitat lliure de pors i nostàlgies ".

Com guiats pel núvol (3).

Podem veure, com en un mirall, un model interpretatiu per a la vida consagrada del nostre temps. La vida consagrada durant alguna dècades, portada per l'impuls carismàtic del Concili, ha caminat com si seguís els senyals del núvol del Senyor. (Cites de Sant Joan XXIII, Sant Joan Pau II "Amb el Concili se'ns ha ofert una brúixola segura per orientar-nos en el camí". El papa Francesc ha reafirmat que «va ser una obra bella de l'Esperit Sant»).

PREGUNTES:

- Llegir en Escrutau n. 3-5 el procés de renovació de la vida consagrada, aplicant al nostre Institut lo que més puguem, sigui per experiència pròpia o per la d'altres protagonistes.
- Ens identifiquem amb aquestes paraules? "El dels consagrats ha estat un autèntic« camí de l'èxode »(Joan Pau II): Temps d'entusiasme i d'audàcia, d'invençió i de fidelitat creativa, però també de certes fràgils, d'improvisacions i desil·lusions amargues. Amb la mirada reflexiva del després, podem reconèixer que

veritablement hi havia un foc al núvol (Ex 40,38), i que per sendes "desconegudes" el Senyor ha conduït la vida i els projectes dels consagrats i de les consagrades pels camins del Regne ".

- ¿Firmariem que "En els últims anys l'impuls d'aquest camí sembla haver perdut les seves forces" ?. "El núvol sembla envoltar més de foscor que de foc, però en ella viu encara el foc de l'Esperit. Si bé caminam, algunes vegades, en la foscor i en la indiferència, que amenacen amb inquietar els nostres cors (cf. Job 14,1), la fe desperta la certesa que dins del núvol no ha faltat mai la presència del Senyor: és un foc flamejant de nit (Is 4,5), més enllà de la foscor.
- Estam d'acord amb aquest diagnòstic? "Es tracta de sortir cada vegada de nou a la fe cap a un viatge desconegut (Sab 18,3), com el pare Abraham, que va sortir sense saber on anava (cf. Hb 11,8). És un camí que demana una obediència i una confiança radicals, a les que només la fe consenteix l'accés i que en la fe és possible renovar i consolidar ".

Memòria viva de l'èxode.

No hi ha dubte que els consagrats i les consagrades al final de l'assemblea conciliar van acollir amb adhesió i fervor sincer les decisions dels Pares conciliars (4).

Alegries i cansaments del camí (5).

A partir dels estímuls conciliars la vida consagrada ha recorregut un llarg camí. En realitat, l'èxode no ha impulsat només a cercar els horitzons assenyalats pel Concili. Els consagrats i les consagrades es troben i es mesuren amb noves realitats socials i culturals: l'atenció als signes dels temps i dels llocs, la contínua invitació de l'Església a posar en pràctica l'estil conciliar, el descobriment i reinterpretació del carisma de fundació, els ràpids canvis en la societat i en la cultura. Nous escenaris que demanen un nou i unànime discerniment, desestabilitzant models i estils repetits en el temps, incapços de dialogar, com a testimoni evangèlic, amb els nous desafiaments i les noves oportunitats.

PREGUNTES:

Els "signes dels temps", com a clau teològica (Pacem in terris):

1. Quins són els que cita sant Joan XXIII?
2. Quines has vist que vivien i testimoniaven els consagrats?
3. Com ens ha ajudat la nova teologia del carisma (el núvol) a seguir el camí?
4. Com ens ha ajudat l'actualització de les Constitucions? "Aquesta Congregació, testimoni de tal camí, ha acompanyat les diverses fases de reelaboració de les Constitucions dels instituts. Ha estat un procés que ha alterat vells equilibris, transformant pràctiques obsoletes de la tradició, mentre es duia a terme una lectura amb una nova hermenèutica de les herències espirituals i s'assajaven noves estructures, fins al punt de tornar a traçar programes i presències. En aquesta renovació, a la vegada fidel i creativa, no podem oblidar algunes dialèctiques d'enfrontament i de tensió ni fins i tot doloroses desercions ".

L'Església no ha aturat el procés, sinó que l'ha acompanyat amb un Magisteri atent i una vigilància intel·ligent, conjugant, amb la prioritat de la vida espiritual, set temes principals: carisma fundacional, vida en l'Esperit alimentada per la Paraula (lectio divina), vida fraterna en comú, formació inicial i permanent, noves formes d'apostolat, autoritat de govern i atenció a les cultures. La vida consagrada en els últims cinquanta anys s'ha avaluat i ha caminat acceptant aquests reptes.

La mateixa fidelitat al Concili, com a esdeveniment eclesial i com a paradigma, demana ara que ens sapiguem projectar amb confiança cap al futur. Ens acompanya internament la certesa que Déu ens guia en el nostre caminar?

La relectura en la fe del camí recorregut no es limita als grans esdeveniments, sinó que ens ajuda a rellegir la nostra història personal, dividint-la en etapes significatives.

PER A LA REFLEXIÓ:

Les provocacions del papa Francesc (18).

1) «Quan el Senyor vol donar-nos una missió, vol donar-nos un treball, ens prepara perquè ho fem bé», precisament «com ho va preparar a Elies». L'important «no és que ell hagi trobat el Senyor» sinó «tot el recorregut per arribar a la missió que el Senyor et confia». I precisament «aquesta és la diferència entre la missió apostòlica que el Senyor ens dóna i el deure humà, honrat, bo». Per tant «quan el Senyor dóna una missió, ens fa sempre entrar en un procés de purificació, un procés de discerniment, un procés d'obediència, un procés d'oració».

2) «Són mansos, humils? En aquesta comunitat hi ha lluites entre ells pel poder, baralles per l'enveja? Es critica? Llavors no van pel camí de Jesucrist ». La pau en una comunitat, en efecte, és una «peculiaritat molt important. Tan important perquè el dimoni tracta de dividir-nos, sempre. És el pare de la divisió; amb l'enveja, divideix. Jesús ens fa veure aquest camí, el camí de la pau entre nosaltres, de l'amor entre nosaltres ».

3) És important, va dir també el Papa, «tenir l'hàbit de demanar la gràcia de la memòria del camí que va fer el poble de Déu». La gràcia també de la «memòria personal: què ha fet Déu amb mi en la meua vida?, com m'ha fet caminar?». Cal també «demanar la gràcia de l'esperança que no és optimisme: és una altra cosa». I, finalment, «demanar la gràcia de renovar cada dia l'aliança amb el Senyor que ens ha cridat»

TEMA II: EN ATENTA VIGÍLIA

A l'escolta de la Paraula de Déu.

ICONA BÍBLIC: ELÍES (6)

(demanant inspiració per al camí de profecia i d'exploració dels nous horitzons de la vida consagrada)

Mètode: El profetisme és una funció pròpia de cada cristià, però en la vida consagrada es caracteritza per la radicalitat de la *sequela Christi* i per la prioritat de Déu, i al mateix temps per la capacitat de viure la missió evangelitzadora de l'Església amb parresia i creativitat.

Llegir com aquesta Carta fa una re-lectura del profeta Elies: tant per la seva vida de solitud i d'asceta, com per la passió per l'aliança i la fidelitat a la llei del Senyor, i per l'audàcia en la defensa dels drets dels pobres (cf. 1Re 17-19; 21). A cada pas Elies viu *in progress* el seu servei profètic, coneixent purificacions i il·luminacions que caracteritzen el seu perfil bíblic, fins al punt més alt de la trobada amb el pas de Déu en la brisa tènue i silenciosa de l'Horeb. Pàgina especialment dramàtica és la depressió mortal d'Elies al desert de Beerxeba (1Re 19,1-8) i és exemple per a les nostres nits fosques que precedeixen la resplendor de la teofania en la brisa tènue (1Re 19,9-18).

Podríem sentir-nos atrets per les gestes clamoroses d'Elies, per les protestes furioses, per les acusacions directes i valentes, fins arribar a la disputa amb Déu a l'Horeb, quan Elies arriba a acusar el poble de pensar només en projectes destructius i perillosos. Però pensem que, en el moment històric actual, poden parlar millor alguns elements menors que són com petits signes, i que, en canvi, inspiren els nostres passos i les nostres opcions de manera nova en aquest moment històric en el qual les petjades de Déu semblen desaparèixer a la desertificació del sentit religiós 47.

Repassar els nombrosos símbols "menors" i comentar els que ens criden l'atenció.

La profecia de la vida segons l'Evangelí.

7. El temps de gràcia que estam vivint, amb la insistència del papa Francesc de posar al centre l'Evangelí i l'essencialitat cristiana, és per als religiosos i les religioses una nova crida a la vigilància, a estar preparats per a les senyes de Déu. «La nostra fe és desafiada a entreveure que l'aigua es pot convertir en vi». Llitem contra els ulls carregats de son (cf. Lc 9,32) per no perdre la capacitat de discernir els moviments del núvol, que guia el nostre camí (cf. Nm 9,17) i reconèixer en els signes petits i fràgils la presència del Senyor de la vida i de l'esperança.

El Concili ens ha encomanat un mètode: el mètode de la reflexió que es porta a terme en el món i en l'entramat vital, en l'Església i en l'existència cristiana a partir de la Paraula de Déu, Déu que es revela i és present en la història.

L'Evangelí, regla suprema.

8 Seguir Crist, com es proposa a l'Evangelí, és la «norma última de la vida religiosa» i «la regla suprema» de tots els instituts. Un dels primers noms amb què va ser deno-

minada la vida monàstica és "vida evangèlica". [Antonio, Basilio, Ordres mendicants].

«Si algú us demana de quina professió o de quina regla o de quin ordre sou, responeu que sou de la regla primera i principal de la religió cristiana, és a dir, de l'Evangeli, font i principi de totes les regles, no hi ha altra regla més que l'Evangeli » (Esteban de Muret segle XII).

PREGUNTES:

1. En temps més recents, cada carisma de vida consagrada es radica en l'Evangeli. Quins són els textos bàsics de l'Evangeli que fonamenten el nostre cas.
2. "La missió profètica és un element fonamental del nostre carisma". Revisar el que diuen les R 72-75 i 54-58.
3. Formació: Evangeli i cultura. Estam convidats a dur a terme una revisió del model formatiu que acompanya els consagrats (9).
4. Com duim la formació contínua per a una autèntica vida en l'Esperit i per mantenir-nos mentalment oberts i coherents en el camí de creixement i de fidelitat.
5. Rellegiquem les exhortacions de Pau al seu deixeble Timoteu que cita el P. Fundador en la seva última exhortació. "L'apòstol Pau demanava al deixeble Timoteu que cercàs la fe (cf. 2Tm 2,22) amb la mateixa constància que quan era nin (cf. 2Tm 3,15), en primer lloc, romanent ferm en el que havia après, és a dir, en les sagrades Escriptures: Tota Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, argüir, encaminar i instruir en la justícia . Amb la qual cosa l'home de Déu estarà format i capacitat per a tota classe d'obres bones. (2Tm 3,16-17) ".
6. La Profecia de la vigilància: n.10 Quines terres estam habitant i quins horitzons se'ns ha donat per escrutar? "Mai un religiós ha de renunciar a la seva profecia».
7. La vida religiosa viu un període d'exigents canvis i de necessitats noves. Correm el risc de conservar "memòries" sacralitzades que tornen menys còmoda la sortida de la cova de les nostres seguretats?

Units per escrutar l'horitzó.

11. Una dissimulada accídia (ἀκηδία) desgana, de vegades, el nostre esperit, enfosqueix la visió, esgota les decisions i entorpeix els passos, conjugant la identitat de la vida consagrada en un model envellit i autoreferencial, en un horitzó breu: «es desenvolupa la psicologia de la tomba, que a poc a poc converteix els cristians en mòmies de museu ». La vida religiosa està travessant un gual, però no pot quedar-se en ell definitivament. Estam cridats a passar a l'altra banda -Església en sortida, és una de les expressions típiques del papa Francesc- com kairós que exigeix renúncies, ens demana deixar el que es coneix i emprendre un llarg camí difícil, com Abraham cap a la terra de Canaan (cf. Gn 12,1-6), com Moisès cap a una terra misteriosa, connectada amb els patriarques (cf. Ex 3,7-8) com Elies cap a Sarepta de Sidó: tots cap a terres misterioses albirades només en la fe.

Imitant el joc en equip del profeta Elies i del seu servent, cal recollir-se en oració amb un sentit de passió i compassió pel bé del poble que viu en contextos desorientats i sovint dolorosos. Urgeix també el servei generós i pacient del servent, que puja a escutar el mar, fins a percebre la petita "senyal" d'una història nova, d'una "pluja gran". La brisa tènue es pot identificar avui amb molts desitjos inquietos dels nostres contemporanis, que cerquen interlocutors savis, pacients companys de camí, capaços d'una acollida amb el obert, facilitadors i no controladors de la gràcia, per a noves èpoques de fraternitat i salvació.

Una guia "darrere del poble".

12. És indispensable, al mateix temps, que l'èxode ho realitzem junts, guiats amb senzillesa i claredat per qui serveix amb autoritat cercant el rostre del Senyor com a prioritat. Exhortam a una guia que no deixi les coses com estan, que allunyi «la temptació de deixar passar i considerar inútil qualsevol esforç per millorar la situació. Guaita, llavors, el perill de convertir-se en gestors de la rutina, resignats a la mediocritat, inhibits per intervenir, sense ànim per assenyalar les metes de l'autèntica vida consagrada i amb el risc que s'apagui l'amor dels començaments i el desig de testimoniar-lo ».

Corre el temps de les petites coses, de la humilitat que sap oferir pocs pans i dos peixos a la benedicció de Déu (cf. Jn 6,9), que sap entreveure en el nuolet l'arribada d'un poc de pluja .

Una guia que aculli i animi amb tendresa empàtica la mirada dels germans i les germanes, fins i tot la d'aquells que caminen amb dificultat o frenen la marxa, ajudant-los a superar presses, pors i actituds de renúncia.

Es pot sentir el ressò del servent d'Elías que repeteix, escrutant l'horitzó: No es veu res! (1Re 18,43). Estam cridats a la gràcia de la paciència, a esperar i tornar a escutar el cel fins a set vegades, tot el temps que sigui necessari, perquè el camí de tots no s'aturi per la indolència d'alguns.

Se'ns ha donat el saber orientar el camí fratern cap a la llibertat segons els ritmes i els temps de Déu. Escutar junts el cel i vigilar significa estar tots cridats a l'obediència per «entrar en" un altre "ordre de valors, captar un sentit nou i diferent de la realitat, creure que Déu ha passat també quan no ha deixat empremtes visibles, però ho hem percebut com a veu de silenci sonora que ens du a experimentar una llibertat imprevisible, per tocar els llindars del misteri.

La mística de la trobada.

13. «Com a "sentinelles" que mantenen viu en el món el desig de Déu i el desperten al cor de tantes persones amb set d'infinít», estam convidats a ser **cercadors i testimonis de projectes d'Evangelí visibles i vitals**.

El papa Francesc ens convida a viure la "mística de la trobada": «la capacitat d'escoltar, d'escoltar les altres persones. La capacitat de cercar junts el camí, el mètode [...] i significa també no espantar-se, no espantar-de les coses ».

«Si cada un de vosaltres és per als altres -continua el Sant Pare-, una possibilitat preciosa de trobada amb Déu, es tracta de redescobrir la responsabilitat de **ser profecia com a comunitat**, de cercar junts, amb humilitat i amb paciència, una paraula de sentit que pot ser un do i testimoniar-la amb senzillesa. Vosaltres sou **com antenes disposades a acollir els brots de novetat** suscitats per l'Esperit Sant, i podeu ajudar a la comunitat eclesial a assumir aquesta mirada de bé i trobar camins nous i valents per arribar a tots ».

PREGUNTES PER A LA REFLEXIÓ:

1. Un paradigma conciliar ha estat la preocupació pel món i per l'home. Atès que l'home -no l'home abstracte, sinó l'home concret- «aquest home és el primer camí que l'Església ha de recórrer en el compliment de la seva missió», el compromís amb els homes i les dones del nostre temps segueix sent prioritari per nosaltres.
2. En quines experiències heu participat amb "afany i amb renovada fantasia" en els camps de l'educació, en la sanitat, en la catequesi, en l'acompanyament constant de l'home i les seves necessitats, les seves aspiracions i els seus extraviaments?
3. T'has desplaçat a les afores de les ciutats duent a terme un autèntic "èxode" cap als pobres, dirigint-se cap al món dels abandonats?
4. Quins suports o resistències has trobat a la comunitat?
5. Quins són els reptes i les renovacions necessàries per a una vida consagrada que vulgui viure amb el mateix "estil" del Concili?
6. La nostra acció, de lo contrari, es limita a una identitat social, semblant a "una piadosa ONG, com ha repetit en diverses ocasions el papa Francesc ¿situam els objectius de la promoció social en l'horitzó del Regne?
7. Som una «specialis caritatis schola»? El papa Francesc ens recorda: «Em fa mal tant comprovar com en algunes comunitats cristianes, i fins i tot entre persones consagrades, consentim diverses formes d'odi, divisions, calúmnies, difamacions, venjances, gelosia, desitjos d'imposar les pròpies idees a costa de qualsevol cosa, i fins persecucions que semblen una implacable caça de bruixes. A qui volem evangelitzar amb aquests comportaments? »
8. L'estil del "diàleg" que és «molt més que la comunicació d'una veritat. Es realitza pel gust de parlar i pel bé concret que es comunica entre els que s'estimen per mitjà de les paraules. És un bé que no consisteix en coses, sinó en les persones mateixes que mútuament es donen en el diàleg ». Recordant que «el clima del diàleg és l'amistat. Més encara, el servei ».
9. Les nostres fraternitats són llocs en els quals el misteri de l'humà toca el misteri diví en l'experiència de l'Evangeli?

LES PROVOCACIONS DEL PAPA FRANCESC.

10. Els religiosos són profetes. Són aquells que han triat un seguiment de Jesús que imita la seva vida amb l'obediència al Pare, la pobresa, la vida de comunitat i la castedat. [...] A l'Església els religiosos estan cridats especialment a ser profetes que donen testimoni de com ha viscut Jesús en aquest món, i que anuncien com serà el Regne de Déu en la seva perfecció. Un religiós no ha de renunciar mai a la profecia.
11. Aquesta és una actitud cristiana: la vigilància. La vigilància sobre un mateix: què passa en el meu cor? Perquè on està el meu cor hi ha el meu tresor. Què passa aquí? Diuen els pares orientals que s'ha de conèixer bé si el meu cor està torbat o si el meu cor està tranquil. [...] Després ¿què faig? Intent entendre el que passa, però sempre en pau. Entendre amb pau. Després, torna la pau i puc fer la *discussio conscientiae*. Quan estic en pau, no hi ha turbulència: "Què ha

passat avui en el meu cor?". I això és vigilar. Vigilar no és anar a la sala de tortura, no! És mirar el cor. Hem de ser amos del nostre cor. ¿Què sent el meu cor, què cerca? Què és el que m'ha fet feliç avui i el què no m'ha fet feliç?

12. Gràcies a Déu vosaltres no viviu ni treballau com a individus aïllats, sinó com a comunitat: i ¡donau gràcies a Déu per això! La comunitat sosté tot l'apostolat. A vegades, les comunitats religioses travessen tensions, amb el risc de l'individualisme i de la dispersió, mentre que es necessita una comunicació profunda i relacions autèntiques. La força humanitzadora de l'Evangeli és testimoniada per la fraternitat viscuda en comunitat, feta d'acollida, respecte, ajuda mútua, comprensió, cortesia, perdó i alegria.
13. Sou llevat que pot produir un pa bo per a molts, aquest pa de què hi ha tanta fam: l'escolta de les necessitats, els desitjos, les desil·lusions, l'esperança. Com qui us ha precedit en la vostra vocació, podeu tornar l'esperança als joves, ajudar a la gent gran, obrir camins cap al futur, difondre l'amor en tot lloc i en tota situació. Si no passa això, si a la vostra vida ordinària li falta el testimoni i la profecia, llavors us repetesc una altra vegada, és urgent una conversió !.
14. En comptes de ser només una Església que acull i que rep tenint les portes obertes, intentem també ser una Església que descobreix nous camins, que és capaç de sortir de si mateixa i anar cap a qui no la freqüenta, cap a qui ha partit o és indiferent. Qui ha partit, de vegades ho ha fet per raons que, compreses i valorades justament, poden portar a un retorn. Però es necessita audàcia i coratge.
15. En la vida consagrada es viu la trobada entre els joves i la gent gran, entre l'observança i profecia. No les vegem com a dues realitats contràries! Deixem més aviat que l'Esperit Sant animi totes dues, i el signe d'això és l'alegria: l'alegria d'observar, de caminar en una regla de vida; l'alegria de ser guiats per l'Esperit, mai rígids, mai tancats, sempre oberts a la veu de Déu que parla, que obri, que condueix, que ens convida a anar cap a l'horitzó.

Les icones que hem meditat -de núvol que acompanyava l'èxode a les aventures del profeta Elies- ens revelen que el Regne de Déu es manifesta entre nosaltres en el signe del que és petit. «Cal creure l'Evangeli, que diu que el Regne de Déu ja és present en el món, i s'està desenvolupant aquí i allà, de diverses maneres: com la petita llavor que pot arribar a convertir-se en una planta gran (cf. Mt 13,31 -32), com el grapat de llevat, que fermenta una gran massa (cf. Mt 13,33), i com la bona llavor que creix enmig del jull (cf. Mt 13,24-30), i sempre pot sorprendre'ns gratament ».

Instaurem un estil d'obres i de presències petites i humils com l' evangèlic gra de mostassa (cf. Mt 13,31-32), en el qual brilli sense fronteres la intensitat del signe: la paraula valenta, la fraternitat feliç, l'escolta de la veu feble, la memòria de la casa de Déu entre els homes. Cal cultivar «una mirada contemplativa, és a dir, una mirada de fe que descobreixi el Déu que habita a casa, als seus carrers, en les seves places. La presència de Déu acompanya les recerques sinceres que persones i grups realitzen per trobar suport i sentit a les seves vides. Ell viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada sinó descoberta, desvetllada ».

La vida consagrada troba la seva fecunditat no només en testimoniar el bé, sinó en reconèixer-lo i saber-lo indicar, especialment on no és normal veure-ho, en els «no ciutadans», els «ciutadans a mitges», els «deixalles urbanes», els sense dignitat . Passar de les paraules de solidaritat als gestos que acullen i regeneren: la vida consagrada està cridada a aquesta veritat.

L'actual debilitat de la vida consagrada deriva d'haver perdut l'alegria de les «petites coses de la vida». En el camí de la conversió, els consagrats i les consagrades podrien descobrir que la primera crida -ho hem recordat a la carta Alegrau-vos- és la crida a l'alegria com acollida del petit i recerca del bé: «Només per avui seré feliç, si tenc la certesa que he estat creat per a la felicitat, no sols a l'altre món, sinó també en aquest ».

El papa Francesc ens convida a deixar-nos «portar per l'Esperit, renunciar a calcular i controlar-ho tot, i permetre que Ell ens il·lumini, ens guiï, ens orienti, ens impulsi cap a on Ell vulgui. Ell sap bé el que cal en cada època i en cada moment ».

AVALUACIÓ:

1. Què ens han semblat les icones bíblics del núvol i d'Elies? Ens ha ajudat a una lectura bíblica més comprensiva?
2. Què entenem ara per estar en "èxode permanent"? ¿Èxode de nosaltres mateixos, èxode cap a la nostra comunitat i èxode cap a les perifèries?
3. Quina és la imatge de profetisme en la vida consagrada que treim de la lectura d'aquesta carta? En quina mesura ho podem viure concretament?

